

I en liten källarlokal i Brännkyrkahallen attackerar Iia Fehrm Schlichter och Mikaela Wollin varandra under vilda skrin. Kendo kan vara en tuff sport, men det var värre på samurajernas tid då avhuggna kroppsdelar stod som spön i backen.

BILD: SÖREN FRÖBERG

De vågar välja svärdets väg

Kendo är den största idrottsgrenen i Japan med tio miljoner utövare. I Sverige är intresset för denna tuffa machosport ännu så länge relativt litet.

Iia Fehrm Schlichter och Mikaela Wollin är två av de ytterst få tjejer i landet som valt svärdets väg.

Kendo är japanska och betyder just svärdets väg. Den traditionsrika sporten som utvecklats från samurajernas uråldriga krigstekniker är omåttligt populär i Japan, och obligatorisk i många skolor.

Numera fäktas man med svärd sammansatta av bamburibbor. Förr användes skarpslipade stålklingar, något som dock övergavs på grund av alltför många avhuggna kroppsdelar under träningar och tävlingar.

En kendomatch pågår i fem minuter, och först till två poäng vinner. Ett poänggivande anfall ska bestå av rätt timing, rätt träff och korrekt skrik. Godkända träffar är mot huvud, handleder, bröst och strupe.

Japan är givetvis den ledande nationen. Sveriges herrar vann EM-guld 1989. Det första officiella europamästerskapet för damer avgjordes förra året i Berlin. Då blev Mikaela femma medan Iia åkte ut i inledningen.

Nästa stora mål för tjejerna är EM 1992 i Barcelona.

Inget för tjejer?

Kjell Söderström, ordförande i Svenska Budoförbundets kendosektion, anser att kendo passar bäst för killar.

– Det är ju en tuff sport, och tjejer har svårare att lära sig tekniken.

Iia Fehrm Schlichter och

Mikaela Wollin håller inte med.

– Kendo passar alla lika bra. Vi kompenserar killarnas styrka med större smidighet.

Pensionärer kan också hänga med.

– Jag har sett 80-åriga japanska gubbar stappla in i dojon (träningslokalen) och blivit som förbytta under de fem minuter en match håller på.

Skrämmande skrik

Iia och Mikaela har fäktats i snart fyra år i IK Södra, men nu har de bytt till den nystartade klubben FSK (Föreningen Stockholms Kendoallians) som har en liten träningslokal i Brännkyrkahallen.

– Först tvekade jag eftersom det skreks så mycket, säger Iia. Men efter hand har jag upptäckt att kendo är mer en livsfilosofi än en sport. Man lär sig att vara ödmjuk och disciplinerad.

Mikaela håller med.

– I en rörig värld är det skönt med ett avbrott i kendolokalen där man helt lämnar över sig till tränaren och de fasta regler och den hårda disciplin som gäller.

Skriken är en viktig del av kendo. Dels skrämmer de motståndaren och dels så hjälper de till att frigöra den egna kraften.

– Just skrikandet och det till synes våldsamma fäktandet gör att tjejer undviker kendo, säger Iia.

I stället kanske de börjar med naginata – en mjukare och mindre tuff sport som starkt påminner om kendo där ett lieformat vapen används i stället för svärd.

Lien användes förr i tiden av japanska kvinnor under strid. Med ett snabbt svisch så högg de av benen på fiendens hästar, precis som samurajerna använde svärderna till att hugga misshagliga individer i stycken.

En utövare av kendo, kendoka, är väl skyddad. Utrustningen består av ett par vida byxor (hakama på japanska), jacka (gi), höftskydd (tare), bröstharnesk (do), en gallerförsedd hjälm (men) samt handskar (kote). Svärdet (shinai) består av fyra ihopsatta bamburibbor.

Utrustningen kostar från 3000 kronor och uppåt.

LARS ALLERSTEDT

Mikaela Wollin till vänster och Iia Fehrm Schlichter är två av landets cirka tio kvinnliga kendokas.